

Ricz Ármin

Szabadúszó színész, rendező

Pé'z hova mész (Tanyaszínház, 2018)

Írta: Marin Držić

Rendezők: Berta Csongor és Ricz Ármin

Kritika:

Hét Nap

Money, money, cash, cash

Szerző: Szerda Zsófi

2018.8.13 LXXIII.évfolyam 32. szám

“...Ricz Ármin és Berta Csongor van feltüntetve rendezőként. Mindketten színészek. Vagyis nem rendezők. Ők maguk is végigjárták a tanyaszínház létrák fokait, játszottak, színpadot építettek, s utaztak traktoron. Most viszont a rendezői székbe ülhetek bele. Ilyenkor a színházat követők jó vajdasági negativitás szerint azt mondják, hogy na, hát kíváncsi vagyok, mit hoznak létre... Megint mások hozzáteszik, hogy ez mennyire kétélű dolog, hiszen elsülhet nagyon jól és nagyon

rosszul is. Ez az ideai előadás azonban kivételesen jól sült el. Az elmúlt évekre visszagondolva az egyik személyes kedvencem. Pörög, humoros, jól felépített, a dalszövegek pedig kiválóak.

A mozgás: A színészek mozgásának kidolgozására és a koreográfia összeállítására Molnár G. Nórát kérték fel, és nagyon jól tették, hiszen a munkája fiatalos löketet adott a darabhoz. A színészek végiggondolt, precíz mozgásrendszerben működnek, ami sokat ad a történethez és a karakterekhez is. Nem vonja el a figyelmet a lényegről, segíti a színészt, modern, látványos és vicces.

A díszlet: Erről csak annyit, hogy frappáns, ötletes, jól kivitelezett, egyedi és jól használt. És ha azt mondom, díszlet, akkor a kerékgumiból készült szökőkútra gondolok, mely tökéletesen visszaadja a márvány hatását, (feltételezem, hogy jól szállítható, hiszen sokkal könnyebb, mint az igazi márvány vagy beton). Nagy taps jár érte Klájó Adriánnak, Varga Valentinnek, Vass Szabolcsnak és Lak Róbertnek. Egy installációt, egy önmagában is élő művészeti alkotást hoztak létre. S ezen a szökőkúton hullámszik, változik, táncol Horváth Blanka, a szökőkút elegáns, kis, női szobra, aki maga is részt vesz a történések alakulásában, segít szereplőinknek „megálmodni” döntéseket, ötleteket. Sokszor azt vettem észre, hogy csak őt figyelem, ahogy kővé meredve álldogál vagy balettos hajlékonyságával vált át egy másik pózba. Jó választás, és még ha szövege nem is volt, tökéletesen játszotta a szerepét.

A karakterek: Jól eltalálták mindenki karakterét, a megfelelő emberek játszottak. Huszta Dánielt persze kiemelhetném, ő öreg rókaként volt jelen, és hozta is a formáját. Őt mindig jó látni a színpadon, az ember nem fél attól, hogy csalódnia fog abban, amit tőle kap. Viszont a többiek, vagyis az akadémia kis hallgatói is helytálltak, senki sem lógott ki a sorból, nem esett ki a szerepéből, valahogy az egész csapaton az látszott, hogy tagjai mögött egy jó hangulatú próbafolyamat áll, és szeretik játszani ezt az előadást. Nyári Ákos is jól hozta a néha janiskodó, néha apuka pici fiaként meghunyászkodó Marinko karakterét.

A zene: A darab zenéjét Pálfi Ervin szerezte, aki igazi „tanyás”. Jól énekelhető, fülbemászó dalok hangzanak el, Berta Csongi szövegei pedig a mából szólnak a régi Dubrovnikba, értjük mi a gondokat a mai eszünkkel is. Csongitól nem áll távol a kicsit rapszerű dalszövegek írása, hiszen ő maga is foglalkozik ezzel, nem is akárhogyan. Akit érdekel, keresse meg Bongort a YouTube-on, ahol több saját számát is meghallgatható.”

Forrás: <http://hetnap.rs/cikk/Money-money-cash-cash-27126.html>

Reneszánsz komédia nekünk, rólunk

„A Tanyaszínház idén a raguzai Dundo Maroje kárán mutatta be, hogy „törött tojás nélkül nincs rántotta”

Negyven év nagy idő, reméljük lesz ez még több is. Itt tart most a Tanyaszínház.

Ám nem az intézményesített formáról, sokkal inkább az idei trupp most bemutatott darabjáról szólnék.

A fiatal színjátszók élvezetes, dinamikus és átélt játéka, a rendezői megoldásokat a nézők számára közérthetően és látványosan, ahol kellett kiválóan énekelve és táncolva adták elő a modern köntösbe bújtatott reneszánsz darabot.

Átéltve Marin Držić lassan ötszáz éves darabját azon gondolkodtam, a Dundo Maroje hogyan szól a mai vajdasági magyarokhoz? Mi az üzenete? A tanyaszínházi „Pé`z hova mész?” címmel adaptált, magukra és ránk formált darabja olyan dolgokról, jelenségekről beszél a komédia nyelvén, amelyek a mi hétköznapjainkat is mételyezik, átjárják, csak olykor kevésbé röhelyes formában. Mert a darabban egysíkú szerepek rohannak a saját vesztükbe, helyzet- és jellemkomikumukat teljesen ki- és megélve. A tékozló fiú büntudat és bűnbánat nélkül tékozolja el vagyonát, majd meglepődik, amikor pórul jár. Az apa kitagadja fiát, a kurtizán szeretőt cserél, a haverok elpártolnak, a raguzai becsapja a raguzait – mindezt a pénz miatt. Ismerős a helyzet? Mert nemcsak raguzaiakkal történnek ilyen és hozzá hasonló dolgok...

Figyeltem a közönséget. Az egészen kicsiktől a felnőttekig mindenki megtalálta a saját értelmezését a darabot nézve.

Néha a keserű szőlő effektus kiváltotta nevetés, máskor a balgaságot leértékelő huncut mosoly, vagy a táncot és énekes szerepeket kísérő taps volt az őszinte elismerés megnyilvánulása a közönség részéről.

Jó érzés kinevetni az esetlent, a divatmajmolót, a zsugorit, a mindig éhes szolgát, a nagyzó balgaságot, a cédaságot, a léha vőlegényét kereső esetlen, férfias külsővel megáldott menyasszonyt, a pénzéhes intrikust és idegen pénzeszsákját, mint ahogyan élvezetesek voltak a táncos jelenetek, a Fortuna kút szobrának csendes játéka, vagy a darabot lezáró csoportkép frappáns megoldása.

A Tanyaszínházra jellemző minimális díszletezés és a jelmezek kortalan jellege a maga funkcionalitásával csak lendített a darabon.

Van azonban a tanyaszínházi előadásoknak még egy fontos mozzanata, ami legalább olyan jelentős, mint maga a darab. A közösségteremtő erő, a helyi emberek napi rutinjának kizökkentése néhány órára, a közös szórakozás és az esti kikapcsolódás oly ritka élménye, a kisszéken vagy a sámlin való társalgás, a közös szotyolázás és nevetés hangulata, a vele járó szűnyogcsapkodással.

Évente egyszer megismétlődő folytonosságérzetet nyújt a környékbeli pattogatottkukorica és kürtőskalács árusával és a rég nem látott helybeliek találkozásával. Közösségi alkalom a temetéseken, lakodalmakon és a falusi búcsúkon túl, ahová a szép ruha kötelező viselete nélkül is el lehet menni, találkozni lehet rég nem látott ismerősökkel, rokonokkal, olykor színházi berkekben tevékenykedő ismert emberekkel.

A bemutató után még 17 vajdasági településre viszi el a jellegzetes citromsárga tanyaszínház traktor és társulata a darabot, hívogatva, csalogatva nézőközönségét.”

Forrás: <http://www.joreggeltvajdasag.com/kultura/itt-tanyaszinhaz-itt-tanyaszinhaz>

A varázskert (Griff bábszínház, 2018)

Írta: Veres András

Rendezte: Boráros Milada

Bábszínész

Kritika:

Zaol.hu

A kecske mosolyt csempész a A varázskert előadásába

Szerző: Magyar Hajnalka

“A Griff A varázskert című darabját látva bizton állíthatjuk, igen. Ezt maga a célközönség erősítette meg a darab végén. (Tömören: juj, de jó volt...) A gyerekek érzelmileg megérintve, a látottak által fogva tartva hagyták el a bábszínházat. Remélhet-e ennél többet az alkotó csapat?”

A történet távol-keleti népmese feldolgozásával kelt új életre Veres András tolla nyomán, Boráros Milada rendezésében. Főhősünk, Arak a Bíbor Császár seregében harcolt, helytállva számos kegyetlen, ám győzedelmes csatában. A katona hazatérve fényes ünneplést remél szülővárosától, ám ott lerombolt hidat, sebhelyes tájat, éhínséget és rettegő embereket talál. Csak nehezen ocsúdik vérgőzös kábulatából, de aztán elindul egy belső úton, aminek a végén új álmok és új értékek várják. Társak segítik e belső csatában, egy sebesült nő, valamint egy mindig éhes kecske nyitja meg benne a bizalom lassan erősödő forrását, a mások bajára, szenvedésére való érzékenységet.

Könnyű téma? Nem.

De fontossága aligha kérdőjelezhető meg. Respekt az alkotógárdának, s a Griffnek, hogy bevállalta, s nívós, attraktív eszközökkel meg is valósította. A produkció szépen építkezik, igyekszik lépésről lépésre végigvinni a komplex változást. A témából fakadóan időnként drámai eszközöket vetnek be (zene: Csernák Zoltán Samu, koreográfus: Fejes Kitty), de enélkül nem volna megrajzolható a kontraszt. Persze a sötét tónusok rendre feloldást is kapnak, amiben a kecske mindent kommentáló mekegése viszi a prímet.

Az előadás látványvilágát Boráros Szilárd teremtette meg a rá jellemző erőteljes atmoszférával. Nyoma sincs könnyen emészthető, behízeltő cukiságnak, Arak karaktere zord és szögletes. Kezdetben csak nyers erőt sugároz, ami a szemünk láttára formálódik át másokon segítő szeretetté. Belső átalakulása nyomán a gyerekek arra is példát látnak, hogy a „baltával faragott” arcél mögött is szunnyadhat érző lélek, s a durva kéreg mögül a legtöbb emberből előhívható a jóra való fogékonyság. Párja sem kimondott „szelfi királynő”, inkább egyéb erények birtokosa.

Ezek nélkül soha nem születhetett volna meg kettejük összetartó szövetsége. Küzdelmük, egymás iránti figyelmük és elfogadásuk hívja elő a varázslatot, a termékeny kertet, ami maga az élet.

A színészek (B. Szolnok Ági, Fekete Ágnes, Berta Csongor, Ricz Ármin, Szilinyi Arnold) kiválóan teszik a dolgukat. Mindvégig takarás nélkül mozgatják a nagyméretű bábokat, mégis szinte köddé válnak. Az árnyak és a fények, a történet hullámai elnyelik őket, a néző számára maradnak a megéledő bábok, meg a varázslat.”

Forrás: <https://www.zaol.hu/kultura/helyi-kultura/a-kecske-mosolyt-csempesz-a-varazskert-babeloadasba-2668597/>

Ide-oda (Griff bábszínház, 2018)

Griff bábszínház

Szerző: Perényi Balázs

Rendező: Somogyi Tamás

Bábszínész

Kritika:

Zaol.hu

A Szentivánéji álom erdei gyerektáborba költözött

Szerző: Magyar Hajnalka

„A rendezésre Somogyi Tamást kérte fel a színház, aki nem a klasszikus utat választotta a produkció megalkotásához. A márciusi próbákat megelőzően, még tavaly ősszel egyhetes kurzust verbuvált, amin részt vett minden érintett, színész, író, tervező, rendező. A szakmai együttlét motorját improvizációs játékok adták, s ez alapján öltött végleges formát maga a szöveg. Utóbbi Perényi Balázs tollából született meg, Somogyi Tamás és Szivák-Tóth Viktor közreműködésével, beemelve több dramaturgiai elemet Shakespeare Szentivánéji álom című vígjátékából.

Középpontban a gyermeki érzések

Az óvodásoknak és kisiskolásoknak szánt történet egy erdei táborban játszódik, ahol igencsak összegabalyodnak a gyerekek érzelmei. Az egyik kislány, Luca, szerelmes Laliba, aki időközben mégis inkább Heni szívét szeretné meghódítani. Bonyodalom, összeveszés, örök harag, kibékülés, cikáznak az érzelmek ide-oda. A gyerekek megszőknek a táborból, s az erdőben

bolyonganak, ahol varázsvilág fogadja őket. Élén a varázslótanonc Puckkal, aki aztán jól összekuszálja a szálakat. Álom és valóság találkozik, e kettő mezsgyéjén formálódnak a gyerekek kapcsolatai. Oberon képében Karcsi bácsi, a buszsofőr, Titánia megfelelőjeként Ági néni, a táborvezető jön-megy a két világ között.

– A darabot megalapozó szakmai kurzus a leghitelesebb színészi út megtalálását, a karakterek kidolgozását szolgálta – mondja Somogyi Tamás rendező. – Az volt ugyanis a cél, hogy igazul játsszuk el a gyerekeket, ne az a képet tükrözzük, amit a felnőttek képzelnek róluk. Ehhez a színészeknek elő kellett hozniuk magukból saját gyerekkori énjüket, visszaásva az akkori érzelmekig, szóhasználatig, reakciókig. Ezeket az elemeket aztán beépítettük az előadásba.”

Új bábtípust alkalmaznak az előadásban

A kurzus alatt kristályosodott ki az is, hogy Boráros Szilárd tervező milyen formát adjon a báboknak. A megszülető figurák egy új típust képviselnek, amit talán testre szerelt síkbáboknak nevezhetünk. A gyerekrajzok, pálcikafigurák világát idéző bábok egyszerűségük dacára is képesek érzelmekre, s a mozgatókkal együtt élni.

– Nagyon inspiráló volt az előkészítő kurzus, jó adag pezsgést hozott az életünkbe – kapcsolódik a Lucát játszó B. Szolnok Ágnes. – Évad évadot követ, az ember legjobb tudása szerint teszi a dolgát, de néha kell egy ilyen játékos kizökkenés, ami számunkra is új szakmai lehetőségeket nyit meg. Arról nem is szólva, milyen jó érzés volt viszontlátni a megszülető szövegben a saját, gyerekkori szóhasználatomat...

– Az új bábtípussal való együttélés szintén érdekes feladatot jelent – veszi át a szót Lovászi Edina, aki vendégként játssza Heni figuráját. – Úgy kell használnunk a testünket, hogy az teljes energiájával ugyanazt az érzelmet fejezze ki, mint amit a báb átél, de mégse vonja el róla a figyelmet.

A mese szinte üres térben játszódik, pusztán egy földre ragasztott kék szalag jelöli ki a tábor szabályos határait. Ugyanez a szalag mér térbe lendül, s kusza formákat ölt, amikor az erdei varázsvilágban járnak a gyerekek. Más elemek is támogatják az átjárást a két milió között, az óvodai takaróból például varázsköpeny lesz.

Forrás: <https://www.zaol.hu/kultura/helyi-kultura/griff-babszinhaz-a-szentivaneji-alom-erdei-gyerektaborba-koltozott-2317621/>

Jancsi és Juliska (Griff bábszínház, 2017)

Írta: Pallai Mara

Rendező: Tengely Gábor

Bábszínész

Kritika:

Zaol.hu

Írta: Magyar Hajnalka

„Jancsi és Juliska története most átdolgozva, a morál és az elvárható szülői magatartás alapvető szabályaihoz szelídítve kel életre a Griff Bábszínház színpadán. A végére ugyanis kiderül, a gyerekek csak álmodták a mézeskalács ház beli horrort, s az apa sem volt partner a gonosz mostoha elemésztő projektjéhez.

A két címszereplőt életre keltő Ricz Ármin és Dóry Brigitta emberi valójában és bábosként egyaránt játszik, s képes karaktert adni a szerepeknek. A cserfes, a családi gondokat kevésbé megélt kislányt és a töprengőbb, tanulni vágyó „nagyfiút” teszik elénk, apró gesztusokból építkezve.”

spiritusonline
A kétszínű nő
Írta: Turbuly Lilla

„...Az előadás világképe azt a tapasztalatot közvetíti, hogy a minket körbevevő viszonyrendszer bonyolult, nem tájékozódhatunk bevett sztereotípiák mentén, senki sem ismerhető meg pusztán ránézésre. Ehhez a sötétebb tónushoz azonban humort és vidámságot is kever a szentjánosbogár szereplése...

...Csupa fiatal színészt látunk a színpadon, közülük a frissen végzett Ricz Ármin és Berta Csongor most szerződtek a társulathoz Újvidékről, így ez az első megmutatkozásuk Zalaegerszegen. Mindketten jó benyomást keltenek...”

Forrás: <https://www.spiritusonline.hu/2017/10/11/a-ketszinu-no/>

Étkezni emberi dolog (Monodráma, 2016)

Parti Nagy Lajos-Cserna Szabó András művei alapján,
Játsza és rendezte: Ricz Ármin

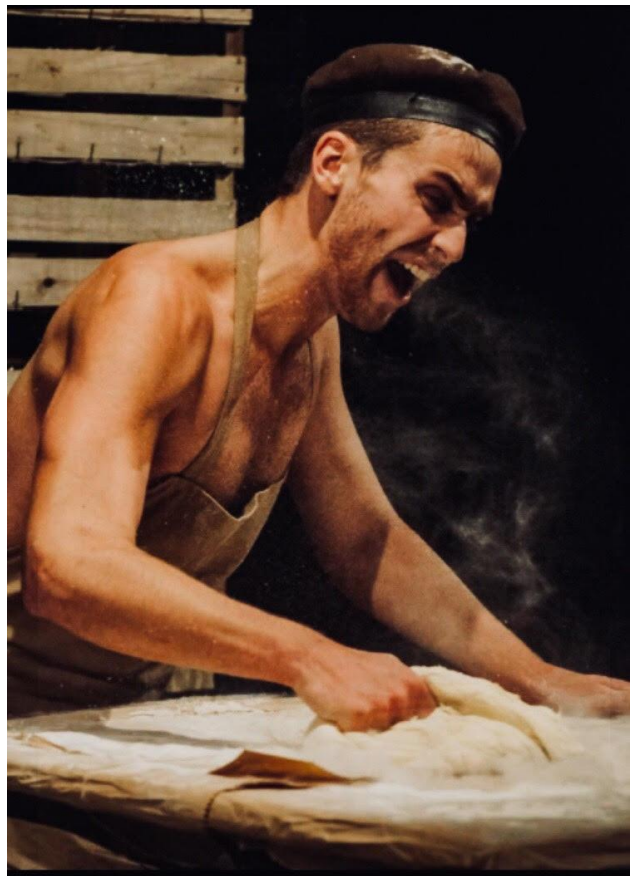
Kritika:

7óra7.hu

Érzéki élmények

Írta: B. Kiss Csaba

„Riciz Ármin Étkezni emberi dolog című ötszemélyes egyszemélyesével valóban különleges élményben részesítette a közönséget. A produkció és ő maga teljesen belakja a Bóbita Bábszínházat: kisterem, nagyszínpad, előtér, nagyterem – a mindössze 45 perces előadás négy jelenete négy különböző helyszínt kap. Parti Nagy és Cserna-Szabó étkezésről szóló szövegei népdallal, népzénevel, templomi szertartással és teleshop-paródiával keverednek vagy adatnak elő, de a műfaji eklektika egyáltalán nincs az előadás kárára, inkább ez teszi igazán eredetivé. Riciz Ármin színészi erejével mindent elhítt velünk, mi pedig a két „inas” néma iránymutatását követve megyünk is utána mindenhova.

Egy idő után az embert már nem is annyira a szövegek érdeklik, mint az előadás legprimerebb érzéki szintje: az előadó gesztusai, a sokszínű zenei világ, az erős képek. Valahol itt kell ezt a produkciót megérteni, nem annyira a két kortárs író egyébként erős, és Ricz Ármin által hatásosan tolmácsolt szövegein keresztül. Az utolsó jelenet már némán zajlik, és az előadásban végig meglévő brutalitás hirtelen a maga közvetlenségében jelenik meg, hogy így feloldatlanul érjen véget ez a „szakrális utazás”.

Forrás: https://7ora7.hu/2016/11/07/erzeki_elmenyek

Kukoricza Jancsi (Újvidéki színház- Vizsgaelőadás, 2015)

Petőfi Sándor János vitéz című elbeszélő költeménye és versei alapján

Rendező: Hernyák György és Táborosi Margaréta

Színész

Egy árva fiú felnőtté válásának története, aki küzdelmes útján valóságos és mesebeli lényekkel találkozik, és próbálja megállni a helyét tetteiben, döntéseiben: minden lépésében. Szülőfalujába visszatérve szerelmét sem leli már. Tovább kell keresnie boldogságát, élete értelmét, ami talán csak Tündérországból található meg. És hol van az a Tündérország-csodavilág?

Hernyák György, rendező

Liliom (Kosztolányi Dezső Színház Szabadka, 2015)

Írta: Molnár Ferenc

Rendező: Kovács Frigyes

Kritika:

Hét Nap

A lilium ötven árnyalata

Szerző: Szerda Zsófi

2015.5.6LXX. évf. 18. szám

„A Kosztolányi Dezső Színház társulata (Béres Márta, Mészáros Gábor, Mikes Imre Elek, Mezei Kinga) kiegészülve néhány vendégművésszel (Banka Lívია, Vágó Krisztina, Varga Tamás, Kucsov Borisz, Molnár Zoltán, Ricz Ármin és Dienes Blanka) egy igazi, nagy színházi pillanatot hozott létre április 28-án a bemutatón. Mi ugyanis a színház feladata? Hogy elgondolkodtasson, megérintsen, hasson ránk. És most a zsebkendők is előkerültek, Kovács Frigyesremekül színpadra rendezte Molnár Ferenc drámáját, a *Liliomot*, mely lehet komédia és tragédia is, s talán a legfontosabb dolgokat mutatja meg: azt, hogy nem minden fekete vagy fehér. Hogy egy ember nem rossz vagy jó, és hogy csak a szerelem számít, meg hogy egy szervusszal mennyi mindent elmondhatunk. Egy nem mindennapi szerelmi történet Molnár Ferencé, mégis sok ismerős mondat és érzés található benne. Annyira élvezetes nézni az igazi, őszinte színészi játékot, Béres Márta pedig mindig elámít. Valami olyat tud, amit csak az igazán nagyok, emellett Mészáros Gábor is izgalmasan alakította a látszólag pökhendi csábító szerepét. Őket láthattuk a főbb szerepekben, viszont a többiek is remekeltek.

A díszletet és a jelmezt Gyarmathy Ágnes tervezte, a zenét Bakos Árpád szerezte, s annyira filmszerűre sikeredett, hogy jólesett volna, ha többször szólal meg. A filmes hatás többször is eszembe jutott az est folyamán, hogy a darab mennyire jól tudna működni filmvászonon vagy akár csak a televízió képernyőjén. A fény komponálója Komoróczy Gábor volt, az előadásban látható videókat pedig K. Kovács Ákos készítette. *Liliom* és *Julika* szerelme szemem nem hagy szárazon, és nálam jelentkezzen, aki azt állítja, hogy egyszer sem érzett gombócot a torkában a történetük láttán.”

Forrás: <https://hetnap.rs/cikk/A-Liliom-otven-arnyalata-19374.html>

Részeg tárgyalás (Újvidéki színház, 2015)

Írta: Bernard Marie Koltés

Rendező: Lénárd Róbert

Színész

Kritika:

Újvidéki Rádió

Natasa Gvozdenovic rádiókritikája

„...Kompakt és színészileg jó, ideges és feszült, a kegyelet váratlan fordulataival – őket a dalok képviselik – rendezőileg iygalmasan felrakva – mert sikerül a nézőket feszültségben tartani – a részeg tárgyalás előadás arra emlékeztet bennünket, hogy ha félrerakunk minden visszafogottságot és színészkedést – ami marad, amiről valójában mesélünk pszichológiai viszonyok, amelyek a gyilkosságig vagy az öngyilkosságig vezethetnek, vagy indíttatások lehetnek, vagy felszabadíthatnak bennünket.

Ezt csak a végén tudják meg, amikor üdvözlik egymást ennek a szomorú idegjáték hőseivel akik a végén egyaránt igénylik a szerelmet és mintha együtt maradnának egy nagy hajó fedélzetén amely valahova elindult, ki tudja hova. Miután elhagyták a színháztermet jó lenne leellenőrizni a sajátmagunk mozgását és remélni a jó hátszelet.”

Radio Beograd
Goran Cvetković rádiókritikája

„...Az események afféle véleményezésére felhasznált két alak – két gyermek – különös, poetikus szereplők, akiket Ricz Ármin és Molnár Gábor Nóra mozgékonyan és vidáman játszanak...

A színészek könnyen és szakszerűen használták ezt a szűk labirintust amelyet a két félkör alakú fal alkotott – elbújtak mögé, átugrottak rajta, rajta sétáltak, róla leugráltak és estek az alaplazatra. Ez mind hozzájárult, hogy ez az előadás atraktív legyen és abban segítette a nézőket, hogy kövessék ezt az összetett, ellentmondásos költői, filozófiai, drámai tartalmát ennek a bátor előadásnak. Ez a kísérlet rendkívül jó sikerült! Gratulálok! Bravo!”

Hét Nap
Írta: Szerda Zsófi

Az Újvidéki Színház társulatából tíz színész játszik az előadásban, s szó szerint játszanak, hiszen bár látszik a megfeszített munka a karakterek megformálása mögött, mégis könnyedséget érzünk ahogyan nézzük őket a színpadon. Olyan alakításokat kap a néző, melyek a székhez szögeznek. Mindannyian kivétel nélkül brillíroznak, és lubickolnak szerepeikben.

Ricz Ármin és Molnár Gábor Nóra Marmeladovék gyermekei. Lehetnének igazából utcakölykök is, vagy csak csupán gyermekek, akik másolják a felnőttek mondatait, mozdulatait, bár még nem értik mit tesznek, szüleik mondatait ismételtetik, ami az oda nem illő gyermeki kacajokkal kiegészülve egész borzongatóan hat. A végén mindketten bankjegyekkel a szájukban vannak elhallgattatva, arcukon a tudattalan gyermeki mosoly, jövőjük mindenki számára világos. Megállíthatatlan a romlás.

Csárdáskirálynő (Újvidéki színház, 2014)

Írta: Stein Leo és Jenbach Béla

Rendező: Táborosi Margaréta

Színész

Kritika:

Újvidéki Rádió
Pressburger Csaba rádiókritikája

„Első helyen az előadás koreográfiáját emelném ki. Tudván azt, hogy Táborosi Margaréta koreográfusi végzettséggel is rendelkezik, a színpadi mozgást egészen biztosan közösen hozták létre Grecsó Zoltánnal, az előadás koreográfusával. Ilyen lenyűgöző eredmény pedig csak akkor

jöhet létre, ha egymásra és egymásból tud építkezni két szakember. A táncjelenetek tele vannak játékosággal, allúziókkal (legalább két kultikus filmre történő utalást magam is fölfedezni véltem), itt-ott még egy-egy szégyenlősebb ironikus mozdulatsort is megengedtek maguknak. A tömeges mozgásjeleneteket pedig órákig el tudtam volna nézni.

Másodikként a társulat kiváló összjátékát, illetve az egyes színészi alakításokat kell kiemelni. Az Újvidéki Színház művészei mellett szerephez jutottak a másod- és negyedéves magyar színinövendékek is.”

Hét Nap
Írta:Szerda Zsófia

„Vannak olyan dalok, amelyek hallatán valamiért rögtön tapsolnunk kell.Közösségileg. Vannak azonban olyanok is, amelyeket meghallva azon nyomban elsírjuk magunkat, vagy éppen mosolyra húzódik a szánk. A lényeg, hogy valamit jelentenek nekünk. Egy magyar embernek a „hajcica” vagy a „hajmásipéter” azt jelenti, amit az amerikainak a New York, New York vagy a

Cabaret. Ezek a dallamok minden rendes magyar lakodalomban elhangzanak, és minden rendes magyar ember tudja a szövegüket. Sőt még a nem rendesek is.

Fontos, hogy egy rendezőnek legyen kézjegye. Hogy egy jelenetből felismerjem, hogy ez biztosan egy Urbán-/Wilson-/Frlljic-darab. És Margarétának egészen jól felismerhető kézjegye van. Ami nála néha „lábjegy”. A játékosságot vegyíti a drámával, Chaplint a 100 Tagú Cigányzenekarral. Meglepő s néha egészen oda nem illő, emiatt azonban pontosan odaillő mozdulatokat használ. Az előadás koreográfiáját Grecsó Zoltánnal készítették, és most is megjelentek azok a néptáncból ismert, de stilizált, játékossá tett mozdulatok, illetve az elnagyolt, burleszkes gesztusok, amelyek Margaréta kéz- és lábjegyének mondhatóak.

Szép összmunka eredménye s finom parfümfelhő az újvidéki csárdáskirálynő, nyugodtan beugorhatunk a nagybögőbe, nem fogjuk megbánni.”

Ilja próféta (Tanyaszínház, 2013)

Írta: Tadeusz Slobodzianek

Rendező: Nagypál Gábor

Színész

Kritika:

Fidelio.hu

Ilja próféta: Magyar vándor

Írta: Stuber Andrea

„Słobodzianek művének vajdasági körbejátszása rejthetett magában bizonyos kockázatot, nem is annyira a témája, mint inkább a nyelvezete miatt. Jómagam olyanfajta néző vagyok, akinél csak a legritkább esetben működik humorforrásként egy-egy jól elhelyezett bazmeg vagy baszki. Esetünkben, az az igazság, a tanyások még rá is tettek egy lapáttal az eredeti szövegre, amennyiben a Pászt Patrícia fordította sűrű francbákat picsábákra cserélték. Mindazonáltal úgy tetszik, hogy a játszó fiatalos lendülete átvitte, átnyomta, átzúdította a trágárságot a magamfajta rigorózusabb néző által emelt palánkon. A társulat együttes ereje, pontosan összehangolt munkája, hibátlan ritmusérzéke elsöprő hatást kelt.”

Forrás: <https://fidelio.hu/szinhaz/ilja-profeta-magyar-vandor-48877.html>

Tiszatajonline.hu

Írta: Drubina Orsolya

„...Rothschildként Ricz Ármin virgona figura, akinek jól áll a zsidó, ördög, kereskedő szerepkör, motorjával mindig jó tempóban, jó helyen jelenik meg. Az előadás igazi mozgatórugója ez a percre pontosan kijátszott és kipróbált idő- és térhasználat, amely elfeledteti a nézővel, hogy már másfél órája polifómon ül, és folyton vezetve érzi a szemét, körkörösén, át meg átjárva a színpadok közti teret.”

Forrás: <http://tizatajonline.hu/?tag=tadeusz-slobodzianek-ilja-profeta>